

Steengoede herinnering

'Papa, heb ik u goed geholpen?'

'Simon, je hebt me steengoed geholpen!', antwoordt papa.

'Pap, mag ik morgen weer helpen? En... hé, wat is dat nou?'

'Wat bedoel je, Simon?'

'Daar liggen twaalf grote stenen zomaar op elkaar. Waarom?'

'Die stenen liggen daar niet zomaar. Die stenen vertellen een verhaal. Heb je zin om een verhaal te horen van die twaalf stenen?'

'Ja papa, graag!

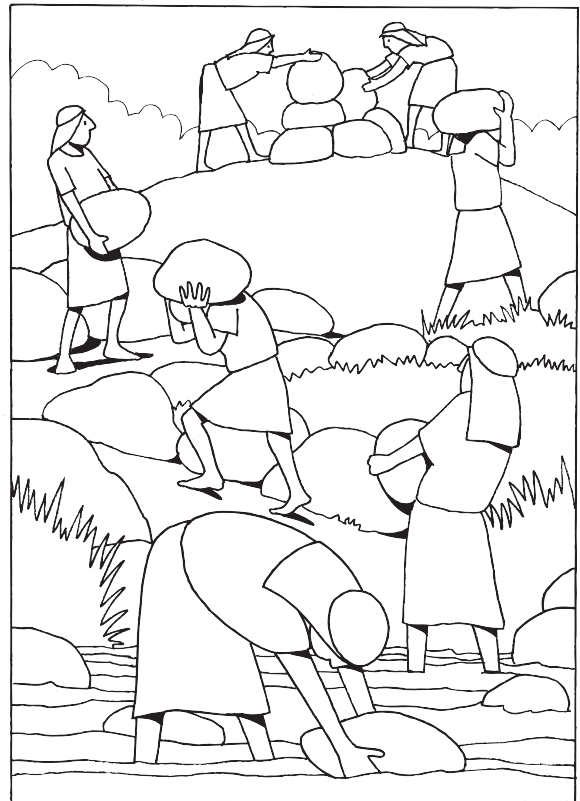
Ze zoeken een plekje om te zitten. Dan begint papa te vertellen.

Het begint lang geleden. Toen woonde mijn opa niet hier, maar in een land hier ver vandaan, het heet Egypte. Hij woonde daar met alle mensen van ons volk. Het was daar niet fijn. Ons volk moest daar hard werken als slaaf. Elke dag kwamen er boze mannen die zeiden dat ze nóg harder moesten werken! Daar werden ze erg verdrietig van. Op een dag beloofde God dat er een nieuwe tijd zou komen. God zou het volk helpen om uit Egypte te komen. We zouden een eigen land krijgen. Om in het eigen land te komen, moest het volk heel lang reizen, wel 40 jaar!

Na 40 jaar kwamen we aan bij de rivier, die de Jordaan heet. Ik was toen net zo oud als jij nu. Ik weet nog goed wat er gebeurde. We stonden allemaal vol spanning bij elkaar. Jozua leidde ons volk. Hij vertelde dat we ons klaar moesten maken, want er zou iets héél bijzonders gaan gebeuren. 'God gaat een wonder doen', vertelde Jozua. Natuurlijk wilden wij er dan voor zorgen dat we er op ons mooist uit zouden zien. Ik waste me helemaal en trok mooie kleren aan. Ik wilde er helemaal klaar voor zijn. De tenten waar wij in sliepen werden afgebroken. Toen pakten de knechten van God de ark.

De ark is een grote houten kist, prachtig versierd met goud. Tijdens onze reis door de woestijn ging de ark steeds met ons mee. Het is niet zomaar een kist. Als ik tijdens onze reis de ark zag, dan wist ik dat God heel dicht bij ons was. Als ik het soms niet zo fijn vond in de woestijn of als ik bang was, dan zag ik de ark. Dan wist ik: ik hoef niet bang te zijn, God is heel dichtbij.

Daarom was ik nu ook niet bang. We liepen in een grote stoet achter de ark aan. De knechten

van God die de ark vasthadden, stapten zomaar het water in. Ik schrok! Ik kon zien dat het water hard stroomde en het leek heel diep. Daar ga je toch niet zomaar in! Maar wat ik toen zag?!

Het water stopte voor de ark en er kwam een muur van water! Voor ons kwam er een pad door de Jordaan! Wij konden zomaar door de rivier lopen.

God deed een wonder! Hij wilde laten zien dat Hij keisterk is, dat zelfs de rivier moet stoppen voor Hem. Toen het water nog als een muur stond, zei Jozua tegen twaalf sterke mannen dat ze een steen van de bodem moesten pakken. Ze liepen naar het midden van de rivier en pakten daar een grote steen. En die stenen... hebben ze hier neergezet. Steeds als we ze zien, kan het verhaal worden verteld. Zo zullen wij nooit vergeten dat God zo'n groot wonder heeft gedaan. Wij mogen er steeds weer aan denken.

En diezelfde God zorgt nog steeds voor ons. Iedere dag. Dat moeten we nooit vergeten en dat mogen we ook altijd doorvertellen. Dit is een steengoede herinnering.

Dit verhaal lees je in de Bijbel. Het staat in het boek Jozua, hoofdstuk 3 en 4.